

РЕШЕНИЕ

№ 1441

гр. София, 15.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-5, в публично заседание на десети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Цветанка Бенина

при участието на секретаря Антоанета Н. Стефанова
като разгледа докладваното от Цветанка Бенина Търговско дело № 20211100901456 по описа за 2021 година

В исковата молба се твърди, че ищецът притежава неудовлетворено парично вземане в размер на 4420 лв. срещу длъжника К. ООД. В тази връзка излага, че по сключен Договор за продажба на акции от 24.02.2009 г. и Споразумение към него между Е. АД и ответното К. ООД, последното било задължено да заплати парична сума в определен размер, което било признато с подписана от длъжника декларация от 17.08.2016г., както и с отговор от 28.07.2020 г. на отправена покана до него за връщане на остатък от аванс по споразумението. Сочи, че вземането било прехвърлено от кредитора Е. АД в полза на ищцовото Т. ООД въз основа на сключен договор за цесия между тях от 30.07.2020 г., за което длъжникът бил надлежно уведомен. С последващо сключен договор за цесия от 21.12.2020 г. ищцовото дружество прехвърлило част от вземането в размер на 50 000 лв. в полза на Фондация „Икономически и правни изследвания“, като останал правоносител на останалата част от вземането в размер на 4420 лв., за което длъжникът бил уведомен. В исковата молба се излагат твърдения, че срещу ответното К. ООД е открито производство по несъстоятелност с решение от 04.12.2020 г., постановено по т.д.№1500/2020 г. по описа на СГС, ТО, VI-10 състав. В срока по чл. 688, ал. 1 ТЗ ищецът предявил вземането си, което било включено в списъка на допълнително приетите вземания. По подадено възражение от кредитора Държавна консолидационна компания ЕАД с твърдения за изтекла погасителна давност спрямо приетото от синдика вземане, било постановено определение от 07.07.2021г. от съда по несъстоятелността, с което вземането било изключено от списъка на приетите такива, което породило правния интерес за ищеца да предяви настоящия положителен установителен иск за съществуване на вземането му в срока по чл. 694, ал. 6 ТЗ. По основателността на иска заявява, че течението на погасителната давност е било прекъснато, когато длъжникът е признал съществуването на задължението си в общ размер от 54 420 лв. с подписаната от него декларация от 17.08.2016г., от който момент е започнал да тече нов 5-годишен давностен период, който към момента на предявяване на вземането – 13.01.2021г. не е бил изтекъл, като с предявяването му течението на давността отново е била прекъсната. Освен това, излага аргументи, че с отговора на поканата от 30.07.2020 г. ответното дружество отново е признало вземането си, което наново е придало правото на принудителното изпълнение спрямо вземането, което съществува като естествено такова. Счита, че не

са налице пречки за доброволно изпълнение на вземането на ответника, доколкото погасителната давност е погасила само правото да се иска принудителното му изпълнение. Претендира да бъде признато за установено съществуването на вземането на ищцовото Т. ООД срещу К. ООД, възникнало на основание договор за прехвърляне на вземане от 30.07.2020 г. в размер на сумата от 4420 лв.

По делото е постъпил отговор на исковата молба в установения за това срок, в който ответникът излага доводи за основателност на предявения срещу него иск. В тази връзка изрично заявява, че не оспорва изложената от ищеца фактическа обстановка. Не оспорва доводите на ищеца, че процесното вземане не е погасено по давност, като излага съображения в този смисъл.

Предявен е от „Т.“ООД против „К.“ООД, при участието на синдика Е.Г.-Т. – синдик на „К.“ООД, положителен установителен иск с правно основание чл. 694, ал. 2 ТЗ.

Съдът, като разгледа представените по делото релевантни за правния спор доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

По делото е безспорно между страните, а и от приетите писмени доказателства се установява наличието на сключен Предварителен договор за продажба на акции от 24.02.2009г., в изпълнение на който продавачът „К.“ЕООД се е задължил да прехвърли правото на собственост в полза на купувача „Е.“АД върху 990 000 броя акции с номинална стойност 1 лв. всяка от капитала на „Д.“АД със седалище в гр. Русе, срещу задължението на последния да му заплати цена от 2 500 000 лв. в 13-дневен срок от прехвърлянето на акциите. В чл. 5 от договора е предвидено сключването на окончателния договор в срок до една година, считано от датата на подписване на предварителния договор. С допълнителни Анекс от 23.02.2010 г., Анекс от 20.08.2010 г. и Анекс от 19.08.2011 г. срокът за прехвърляне на акциите е неколккратно удължен. С последващо Допълнително споразумение от 23.04.2012 г., сключено между страните по договора, е постигнато съгласие относно фактите, че към този момент не са предприети действия за окончателното прехвърляне по законоустановения ред на правото на собственост на акциите, като в тази връзка са се споразумели в срок до 31.12.2014г. продавачът да върне на купувача сумата от 2 000 000 лв. – авансово заплатената цена по договора, след изпълнение на което сключеният между тях предварителен договор ще се счита за автоматично прекратен.

С подписана декларация от А.Д.Б. – в качеството му на управител на „К.“ООД, същият е декларира, че към датата на подписването ѝ – 17.08.2016 г., представляваното от него дружество има непогасено задължение към „Е.“АД в размер на 54 420 лв. – непогасен остатък от авансово заплатената продажна цена по предварителния договор за продажба на акции от 24.02.2009 г. Изявление относно признание на този факт е направено от управителя Б. и в писмен отговор от 28.07.2020 г. на покана за връщане на остатък от аванс по Допълнително споразумение от 23.04.2012 г.

С Договор за цесия от 30.07.2020 г. вземането в размер на 54 420 лв. е прехвърлено от „Е.“АД в полза на „Т.“ООД, за което длъжникът „К.“ООД е надлежно уведомен по реда на чл. 99, ал. 3 ЗЗД с връчване на писмено уведомление, върху което е удостоверено получаването му на 03.08.2020 г.

С последващо сключен Договор за цесия от 21.12.2020 г., сключен между „Т.“ООД – в качеството му на цедент и Фондация „Икономически и правни изследвания“ – в качеството на цесионер, е прехвърлено част от вземането по първоначалния договор за цесия в размер на сумата от 50 000 лв. Уведомлението за извършената цесия по реда на чл. 99, ал. 3 ЗЗД е връчено на представляващия длъжника „К.“ООД на 22.12.2020 г., което е удостоверено с положен от него подпис

върху документа.

С решение от 04.12.2020 г., постановено по т.д. № 1500/2020 г. по описа на СГС, ТО, VI-10 състав, е обявена неплатежоспособността на „К.“ООД и началната ѝ дата – 31.12.2017г., като по отношение на дружеството е открито производство по несъстоятелност с последиците по чл. 630 ТЗ.

С определение от 07.07.2021 г., постановено по т.д. № 1500/2020 г. по описа на СГС, ТО, VI-10 състав, в производството по постъпило възражение срещу обявления на 28.04.2021г. списък на приетите вземания на кредиторите на „К.“ООД е изключено вземането на „Т.“ООД в размер на 4 420 лв. – подлежащо на връщане по силата на развален договор за продажба на акции от 24.09.2009 г., съгласно споразумение от 23.04.2012 г. Видно от изложеното в мотивите на определението на съда по несъстоятелността, прието е, че вземането е погасено по давност.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Установителният иск по чл. 694 ТЗ е предвиден, за да гарантира установяване в отделно съдебно производство съществуването, респ. несъществуване на вземане, което е било включено в изготвения от синдика в производството по несъстоятелност списък на приети, респ. неприети вземания. За да възникне правният интерес за ищеца да предяви иска, е необходимо да е била проведена процедура по разглеждане на депозирано възражение на срещу списъка по чл. 688, ал. 1 ТЗ. В този смисъл предпоставките за основателност на иска са : вземането предмет на установяване в производството да е било предявено в производството по несъстоятелност; включването на вземането в списъка на приети, респ. неприети вземания; постъпило възражение срещу включването на вземането в списъка изготвен от синдика и произнасяне на съда по несъстоятелността по възражението, с което възражението да е било прието за неоснователно.

В случая, предмет на предявения установителен иск е изключено от списъка на приетите вземания такова, предявено от „Т.“ООД в размер на сумата от 4420 лв., дължима съгласно споразумение от 23.04.2012 г., цедирано от купувача по договора за продажба на акции от 24.09.2009 г. – „Е.“АД в полза на „Т.“ООД.

От възприетата по делото фактическа обстановка въз основа на събраните по делото писмени доказателства се установи наличието на сключен договор за цесия от 30.07.2020 г. между ищцовото „Т.“ООД, което е придобило вземането в размер на сумата от 54 420 лв. от цедента – „Е.“АД, като с последващ договор за цесия от 21.12.2020 г. придобилият вземането цесионер – „Т.“ООД е извършил последващо прехвърляне на част от него в размер на сумата от 50 000 лв., като е останал носител на вземане в размер на 4 420 лв. Установи се извършеното уведомяване на длъжника „К.“ООД по реда на чл. 99, ал. 3 ЗЗД, при което последният се счита за обвързан от правното действие на цесията.

По делото е безспорно, че вземането – предмет на цесията е възникнало въз основа на сключен предварителен договор за продажба на акции от 24.02.2009 г. с купувач по него цедентът „Е.“АД, като безспорен е фактът и относно извършеното авансово плащане на част от договорената цена от последния в размер на сумата от 54 420 лв. По делото не се твърди, а и не се и установява страните да са сключили окончателен договор за продажбата на акции, при което да е настъпил транслативният ефект при придобиване собствеността върху тях от платилия цената и заплащането ѝ при придобиването на насрещна престация срещу това. Нещо повече, липсата на валидно сключен договор за продажба на акциите се установява и от обективизираното в подписаното между ответното „К.“АД и „Е.“АД споразумение от 23.04.2012 г., в което страните по него изрично са заявили този факт, като същевременно са уредили отношенията си относно връщане на платената авансова цена в размер на сумата от 2 000 000 лв., която продавачът се е задължил да върне на купувача в срок до 31.12.2014

г. Така установеното съглашение между страните съдът приема за обективна новация на задължението, доколкото са предвидени изменения в съществени условия на договора, свързани с неговото изпълнение, каквито са падежа на плащането и настъпване на изискуемост на вземането, както и освобождаване от отговорност на неизправния длъжник да заплати договорната неустойка, свързана със забава в плащането. В този смисъл е характерът на новацията, а именно поемането на ново задължение – различно по размер и начин на формиране от съществуващото към момента, произтичащо от договорното правоотношение между страните, което бива заменено с новото такова. Така старият дълг се счита за погасен при замяната му с новия дълг и освобождаване на купувача от заплащане на договорна неустойка, дължима като санкционна последица в резултат на договорното неизпълнение. При това положение, следва да бъде прието, че датата на изискуемост на вземането по споразумението между страните е следващата на посочената като крайна на срока за плащане – 31.12.2014 г. и от която започва да тече срокът на погасителната давност. В случая, с оглед характера на вземането, приложима е общата петгодишна погасителна давност, съгласно разпоредбата на чл. 110 ЗЗД. От данните по делото е видно, че течението на давността е прекъснато с подписване на декларация от представляващия „К.“ООД с посочена в същата дата – 17.08.2016 г. и в който документ удостоверява изявлението си, че дължи на „Е.“АД сумата от 54 420 лв. – невъзстановен остатък от авансово заплатената цена по предварителен договор за продажба на акции от 24.02.2009 г. Съгласно разпоредбата на чл. 116, б. „а“ ЗЗД, давността се прекъсва с признаване на вземането, каквото следва да се счита изложеното в декларацията изявление на длъжника. Подобно изявление и прекъсващо погасителната давност следва да се счита и съдържащото се в отговор на покана за връщане на остатък от аванс по допълнителното споразумение, получен от кредитора „Е.“АД на 30.07.2020 г., видно от отразеното върху поканата относно входящия номер в администрацията на търговеца.

С оглед гореизложеното, от датата на изискуемост на процесното вземане – 01.01.2015 г. до датата на изявлението за признаване неговата дължимост – 17.08.2016 г., прекъсващо периода на погасителната давност, не е бил изтекъл законоустановеният петгодишен срок, като същият не е изтекъл и към момента на последващото изявление в отговора на поканата – 30.07.2020 г., както и към момента на предявяване на вземането в производството по несъстоятелност на длъжника.

Възраженията на синдика, изложени в депозираното от него писмено становище по основателността на иска и касаещи оспорване датата на съставяне на декларацията, с оглед характера ѝ на частен документ, е недопустимо да бъдат разглеждани по съществото на спора, доколкото синдикът като участник в процеса по силата на чл. 494, ал. 4 ТЗ не разполага с правата, предвидени за страната да заявява правопогасяващите си възражения по смисъла на чл. 367, ал. 2 ГПК.

По изложеното по-горе в мотивите и доколкото правопораждащите спорното право факти са безспорни между страните, като същевременно се установи, че правото на кредитора да иска принудителното му изпълнение чрез съдебен или изпълнителен процес не е погасено по давност, предявеният установителен иск за неговата дължимост се явява основателен и като такъв следва да бъде изцяло уважен. Безспорно се установи извършеното прехвърляне на процесното вземане в полза на ищеца „Т.“ООД въз основа на договор за цесия от 30.07.2020 г. и надлежното уведомяване на длъжника за това.

Относно разноските: Въпреки наличието на предпоставките на чл. 78, ал. 1 ГПК, на ищеца не следва да бъдат присъдени разноски за производството, доколкото не претендира такива.

На основание чл. 694, ал. 7 ТЗ, дължимата държавна такса по предявения иск, от чието предварително внасяне ищецът е освободен, следва да бъде определена в размер на $\frac{1}{4}$ от вземането предмет на исковата претенция, като се дължи от ответника в размер

на сумата от 50 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от „Т.“ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул. „****“, против „К.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „****“, при участието на синдика на „К.“ ООД – В. И. Г., иск с правна квалификация по чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ, че „К.“ ООД, ЕИК *****, дължи в полза на ищеца „Т.“ООД, ЕИК *****, следното вземане в размер на сумата от **4420 лв.**, дължима съгласно споразумение от 23.04.2012 г., представляваща цедирано вземане от купувача по договора за продажба на акции от 24.09.2009 г. – „Е.“АД в полза на „Т.“ООД, което вземане е изключено от обявления на 28.04.2021г. списък на приетите вземания на кредиторите в производството по несъстоятелност на „К.“ООД с определение от 07.07.2021 г., постановено по т.д.№ 1500/2020 г. по описа на СГС, ТО, VI-10 състав.

ОСЪЖДА „К.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „****“, да заплати по бюджетна сметка на Софийски градски съд на основание чл.694, ал. 7 от ТЗ, сумата от **50 лв.** - държавна такса по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийския апелативен съд в двуседмичен срок от съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски градски съд: _____